

egga naene omma mehhe, egga wannemad
omma laste mõrtsukaks, rummalusse ja
holetusse läbbi, kui nemmad neid wägga
rutto matwad.

Mis innimestega peab teggema, ked-
da külm on wõtnud nenda et nem-
mad näitwad surnud ollewad.

Innimesed, kedda külm on wõtnud, ei
olle wahhest weel õiete surnud, waid agga
kangeks külmestand, otse kui üks oun, ja
neid woib ka nisammoti jälle sullatada kui
sedda tööd tarkusega ettewoetakse. — Nend-
da olli ükskord üks mustlane, se lakkitas
omma kaks poega, südda talwe aial, asia-
aiamise peale wälja. Sel päwal olli suur
pakkane et lummi liddises jallade all: se pä-
rast mäenitses ta ommad poiad, et nemmad

ei

ei piddand wina wõtma, sest et wiin unni-
seks ja tuimaks teeb, ja kui siis innimenne
mahha istub puhkama; siis ei olle armo, külm
tappab tedda: agga kes pakkasega wahwas-
te peale käib, selle ülle külm ei sa woi must.
Mihkel, se wannem poeg, teggi omma isä
mainitsusse järrele, ja ni kaua kui Tehwan,
se noorem poeg, temmaga ühhes kous käis,
hoidis ta ennaft ka wina wõtmisse eest.
Agga nende te lahkus pea, sest et nemmad
teine teise kohta läksid, ja nüüd wottis Teh-
wan esimeses kortsis sutait wina, ja teis-
ses nisammoti, ja seäl, kuhho isä tedda
olli lakkitand, seäl anti temmale jälle üks
hea sutais. Se ei olnud wägga kangel,
kus temmal asia-aiamist olli, ja õigusse
pärast olleks ta piddand aegsaste jälle loio-
joudma: agga õ tulli peale, ja Tehwan ei
joudnud mitte loio. Keigel õsel ei saand
temma koddone rahwas silmad kinni, kar-
tusse ja murre pärast: ja ni pea kui pööm